

Ozzy Osbourne & Chris Ayres

I am *Ozzy*

Vertaling door Sylvia Wevers

Arcade, Amsterdam 2017

Oorspronkelijke titel: *I am Ozzy*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Spere, 2009

This edition is published by arrangement with Little, Brown Book Group,
London.

© Ozzy Osbourne, 2009

© Vertaling uit het Engels: Sylvia Wevers, 2017

© Nederlandse uitgave: Arcade, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

© Omslagfoto: Brian Aris

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3970 4

ISBN 978 90 488 3971 1 (e-book)

NUR 666

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Arcade is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik wil dit boek graag opdragen aan al mijn fans. Dankzij jullie heb ik zo'n fantastisch leven gehad. Ik dank jullie vanuit het diepst van mijn hart.

God zegene jullie allen.

Ozzy

En niet te vergeten die ene speciale gozer die zoveel voor mij betekend heeft, meneer Randy Rhoads, R.I.P. Ik zal je nooit vergeten en hoop dat we elkaar ooit, ergens, weer ontmoeten.

Ze zeiden dat ik dit boek nooit zou schrijven.

Nou, *fuck 'em*, want hier is het.

Het enige wat ik nu hoef te doen is me iets herinneren...

Shit. Ik kan me helemaal níets meer herinneren.

O, behalve dit...*

* Wat andere mensen zich herinneren van de dingen in dit boek komt misschien niet overeen met mijn herinneringen. Ik ga niet met ze in discussie. In de afgelopen veertig jaar heb ik sterkedrank, coke, lsd, Quaalude, lijm, hoestdrank, heroïne, Rohypnol, Klonopin, Vicodin en te veel andere zware middelen gebruikt om in deze voetnoot op te sommen. En meer dan eens was ik onder invloed van al dat spul tegelijk. Ik ben geen fucking encyclopedie, laat ik het zo zeggen. Wat je hier leest komt uit de gelei die ik mijn brein noem toen ik het vroeg om mijn levensverhaal. Niks meer, niks minder...

Deel een

In het begin...

1

John de inbreker

Mijn vader zei altijd dat ik op een dag iets groots zou doen.

‘Ik heb zo’n gevoel over jou, John Osbourne,’ zei hij tegen me nadat we een paar biertjes ophadden. ‘Je gaat óf iets heel speciaals doen, óf je belandt in de bak.’

En hij had gelijk, mijn ouwe.

Voor mijn achttiende verjaardag zat ik in de gevangenis.

Nachtelijke inbraak – dat was de reden waarom ik achter slot en grendel werd gezet. Of, zoals in de aanklacht stond geformuleerd: ‘Het inbreken en binnengaan en het stelen van goederen ter waarde van vijftientig pond.’ Dat is omgerekend naar nu ongeveer driehonderd pond. Laten we het zo zeggen, het was niet bepaald de Grote Treinroof. Ik was gewoon een lullige kruimeldief. Ik bleef teruggaan en hetzelfde doen, telkens weer. Ik had een kledingzaak onderzocht genaamd Sarah Clarke’s, in de straat achter mijn huis in Aston. Tijdens de eerste inbraak greep ik een lading hangertjes en dacht ik, wauw, ik kan deze spullen verpatsen in de pub. Maar ik was vergeten om een zaklamp mee te nemen en de kleren die ik had gejat bleken slabbetjes voor baby’s en kleuterondergoed te zijn.

Ik kon net zo goed een drol proberen te verpatsen.

En dus ging ik weer terug. Deze keer jatte ik een 24-inch tv. Maar dat fucking ding was te zwaar voor me om te dragen en toen ik over de achtermuur klom, viel hij op mijn borst en kon ik een uur lang niet bewegen. Daar lag ik dan in die greppel vol brandnetels, ik voelde me zo’n kloothommel. Uiteindelijk kreeg ik de tv van me af, maar ik moest hem achterlaten.

Bij mijn derde poging lukte het me wat shirts te jatten. Ik was zelfs op het briljante idee gekomen om handschoenen te dragen, als een echte professional. Het enige probleem was dat bij een van de handschoenen de duim ontbrak, dus liet ik overal perfecte vingerafdrukken achter. Een paar dagen later kwam de politie aan huis en vonden ze de handschoenen en mijn buit. ‘Zo zo, een handschoen zonder duim, hè?’ zei de smeris terwijl hij handboeien bij me omdeed. ‘Niet bepaald Einstein, hè?’

Ongeveer een week later moest ik voor de rechter verschijnen die me een boete oplegde van veertig pond. Dat was meer poen dan ik ooit in mijn leven had gehad. Ik kon dat geld onmogelijk betalen, tenzij ik een bank overviel... of het van mijn vader leende. Maar mijn ouwe wilde me niet uit de penarie helpen. ‘Ik verdien een eerlijk loon,’ zei hij. ‘Waarom zou ik het aan jou geven? Jij moet maar eens een lesje leren.’

‘Maar, pap...’

‘Voor je eigen bestwil, zoon.’

Einde discussie.

De rechter legde me een straf op van drie maanden in Winson Green voor ‘het niet betalen van boetes’.

Eerlijk gezegd deed ik het bijna in mijn broek van angst toen ze me vertelden dat ik de gevangenis in moest. Winson Green was een oude victoriaanse nor die gebouwd was in 1849. De cipiers waren beruchte schoften. Later zei de hoofdinspecteur van alle gevangenen in het land dat Winson Green het meest gewelddadige, naar pis stinkende, tuchteloze hol was dat hij ooit had gezien. Ik smeekte mijn vader om de boete te betalen, maar hij bleef zeggen dat me daarbinnen misschien eindelijk wat verstand bijgebracht zou worden.

Zoals de meeste kinderen die in de criminaliteit terechtkomen, wilde ik alleen maar door mijn vrienden geaccepteerd worden. Ik dacht dat het cool was om een badguy te zijn, dus probeerde ik een badguy te zijn. Toen ik in Winson Green kwam, veranderde ik

direct van mening. In de intakekamer bonkte mijn hart zo luid en snel dat ik dacht dat het uit mijn borstkas zou vliegen en op de betonnen vloer belanden. De gevangenenbewaarders leegden mijn zakken en stopten al mijn spullen in een plastic zakje – portemonnee, sleutels, sigaretten – en moesten lachen om mijn lange, golvende, bruine haar.

‘De kerels in blok H zullen dol op je zijn,’ fluisterde een van hen tegen me. ‘Geniet maar van de douches, schattebout.’

Ik had geen idee wat hij bedoelde.

Maar daar kwam ik algauw achter.

Tenzij het je levensambitie was om te werken in een fabriek en jezelf kapot te maken met lange nachtdiensten aan de lopende band, was er niet veel om naar uit te kijken als je in Aston opgroeide. De enige banen die er waren, waren in fabrieken. En de huizen waarin de mensen woonden, hadden binnen geen toilet en waren vervallen. Omdat er tijdens de oorlog in de Midlands veel tanks, vrachtwagens en vliegtuigen gefabriceerd waren, was Aston tijdens de Blitz afgestraft. Toen ik klein was, waren er op elke hoek van de straat *bomb building sites* – huizen die door de Duitsers met de grond gelijkge maakt waren toen ze de Spitfire-fabriek in Castle Bromwich wilden raken. Jarenlang dacht ik dat speelterreinen zo heetten.

Ik ben geboren in 1948 en groeide op in het middelste huis van een rijtje woningen aan Lodge Road, nummer 14. Mijn vader, John Thomas, was industrieel machinemaker en werkte 's nachts in de GEC-fabriek op Witton Lane. Iedereen noemde hem Jack, wat destijds op de een of andere manier een gebruikelijke bijnaam was voor John. Hij heeft me vaak verteld over de oorlog, zoals over de periode in het begin van de jaren veertig toen hij in King's Stanley in Gloucestershire werkte. Elke avond bombardeerden de Duitsers Coventry plat, dat zo'n tachtig kilometer verderop lag. Ze lieten zware explosieven en luchtmijnen vallen en het licht van het vuur was zo fel dat mijn vader tijdens de verduistering de krant kon lezen.

Als kind heb ik nooit echt beseft hoe moeilijk dat geweest moet zijn. Stel je voor: mensen gingen naar bed terwijl ze niet wisten of hun huis er de volgende ochtend nog zou staan.

Maar na de oorlog was het leven niet veel gemakkelijker. Als mijn pa 's ochtends na een nacht werken bij GEC thuiskwam, begon mijn moeder, Lillian, aan haar dienst in de Lucas-fabriek. Het was een fucking nijpende routine, dag in, dag uit. Toch hoorde je ze nooit klagen.

Mijn moeder was katholiek, maar ze was niet praktiserend. Niemand van de Osbournes ging naar de kerk, hoewel ik een poosje naar de zondagsschool van de Church of England ging omdat er anders geen ruk te doen was en je er gratis thee en koekjes kreeg. Het heeft me niet veel goeds opgeleverd, al die ochtenden die ik besteed heb aan het leren van Bijbelverhalen en het tekenen van het kindje Jezus. Laten we het zo stellen: ik denk niet dat de dominee erg trots zal zijn op zijn ex-leerling.

Zondag was de ergste dag van de week voor me. Ik was het soort kind dat altijd lol wilde hebben en in Aston was niet veel lol te beleven. Er waren alleen maar grijze luchten en pubs op de hoek van de straat en bleek uitziende mensen die als dieren aan de lopende band werkten. Maar er heerste wel veel arbeidersklassetrots. Mensen plakten zelfs van die steenstrips aan de buitenkant van hun sociale huurwoning zodat het leek alsof ze in fucking Windsor Castle woonden. Het enige wat nog ontbrak was een gracht en een ophaalbrug. De meeste huizen waren rijtjeshuizen, net als dat van ons, dus het steenstrippaneel dat het ene huis bekleedde, eindigde waar het originele sierpleister van het andere huis begon. Zo'n lelijk gezicht.

Ik was het vierde kind in het gezin en de eerste jongen. Mijn drie oudere zussen waren Jean, Iris en Gillian. Ik weet niet wanneer mijn ouders de tijd hebben gevonden om het met elkaar te doen, maar niet lang na mij werden er nog twee jongetjes geboren, Paul en Tony. Er woonden dus zes kinderen op Lodge Road 14. Het was een chaos. Zoals ik al zei hadden we in het begin geen toilet

binnen, alleen maar een emmer aan het eind van het bed om in te pissen. Jean, de oudste, kreeg uiteindelijk een eigen slaapkamer, in een aanbouw aan de achterkant. De rest van ons moest de kamer delen totdat Jean volwassen was en trouwde en de volgende haar kamer kon overnemen.

De meeste tijd probeerde ik bij mijn zussen uit de buurt te blijven. Ze hadden altijd ruzie met elkaar, zoals normaal is bij meiden, en ik wilde niet in het kruisvuur geraakt worden. Maar Jean deed altijd haar best om op mij te passen. Zij was haast een tweede moeder voor me, mijn grote zus. Nog altijd bellen we elke zondag met elkaar, wat er ook gebeurt.

Eerlijk gezegd weet ik niet wat ik had moeten doen zonder Jean, want ik was een heel nerveus kind. Mijn leven werd beheerst door angst voor dreigend onheil. Ik was ervan overtuigd dat als ik op de scheuren in de stoep stapte terwijl ik naar huis rende, mijn moeder zou doodgaan. En als mijn vader overdag sliep, was ik verschrikkelijk bang dat hij dood was en moest ik hem in zijn ribben porren om er zeker van te zijn dat hij nog ademde. Daar was hij niet erg blij mee, dat kan ik je wel zeggen. Maar al die griezelige dingen bleven in mijn hoofd rondzoemen.

De meeste tijd was ik doodsbang.

Zelfs mijn eerste herinnering is een angstige. Het was 2 juni 1953, de dag waarop koningin Elizabeth gekroond werd. In die tijd was mijn vader groot fan van Al Jolson, de Amerikaanse vaudevillester. Mijn ouwe zong zijn liedjes in huis en citeerde Jolsons grappen. Zodra hij de kans had, verkleedde hij zich zelfs als Al Jolson.

Al Jolson was het meest beroemd om zijn *blackface*-nummers, van die politiek incorrecte nummers waarvoor je tegenwoordig neergegabeld zou worden. Mijn vader vroeg aan mijn tante Violet of ze een paar van die Black and White Minstrel-achtige pakken voor hem en mij wilde maken om te dragen tijdens de festiviteiten rond de kroning. Ze waren fantastisch, die pakken. Tante Violet gaf ons zelfs bijpassende witte hoge hoeden en witte vlinderdassen en een paar

rood-wit gestreepte wandelstokken. Maar toen mijn pa met zijn zwartgeschminkte gezicht naar beneden kwam, draaide ik helemaal door. Ik gilde, krijste en huilde. ‘Wat heb je met hem gedaan? Ik wil mijn pa terug!’ Ik was niet stil te krijgen totdat iemand me uitlegde dat hij gewoon schoensmeer op zijn gezicht had. Ze probeerden het ook op mijn gezicht te smeren en toen ging ik weer helemaal door het lint. Ik wilde dat spul niet op mijn gezicht. Ik was bang dat het er voor altijd op zou blijven zitten.

‘Nee! Nee! Nee! NEEEEEEEE!’ gilde ik.

‘Stel je toch niet zo aan, John,’ snauwde mijn vader.

‘Nee! Nee! Nee! NEEEEEEEE!’

Intussen heb ik geleerd dat krankzinnigheid iets is wat in onze familie voorkomt. Mijn oma van vaderskant had borderline. Was echt compleet gestoord. Ze gaf me constant zonder reden een pak slaag. Ik herinner me nog dat ze eindeloos op mijn dijen sloeg. En dan was er de jongere zus van mijn moeder, tante Edna, die zelfmoord pleegde door in een kanaal te springen. Op een dag liep ze gewoon de psychiatrische inrichting uit en besloot ze in het kanaal te springen. Mijn oma van moederskant was ook een tikkeltje gestoord. Zij liet de initialen van mijn opa – A.U., voor Arthur Unitt – op haar arm tatoeëren. Ik moet altijd aan haar denken als ik op tv van die knappe meiden zie met al die inkt op hun hele lijf. Dat is prima als je jong bent, maar geloof me, als je een oma bent en je een slaphangende dolk en twee gerimpelde slangen op je biceps hebt terwijl je je kleinkinderen in slaap wiegt, ziet het er niet erg hot uit. Maar dat kon mijn oma geen fuck schelen. Ik was dol op haar. Ze is negenennegentig geworden. Toen ik te veel begon te drinken sloeg ze met een opgerolde krant op mijn reet en riep ze: ‘Je wordt te dik! Stop met drinken! Je stinkt naar zo’n rottig bierviltje!’

Hierbij vergeleken waren mijn ouders tamelijk normaal. Mijn pa was streng maar sloeg me nooit in elkaar en sloot me ook niet in het kolenhok op of zo. Ik kreeg hooguit een klap als ik iets slechts

had gedaan, zoals toen ik met een hete pook de knieschijven van mijn opa probeerde te bewerken terwijl die sliep. Maar mijn pa had veel bonje met mijn moeder en later hoorde ik dat hij haar mishandelde. Ze heeft hem kennelijk zelfs een keer voor de rechter gesleept, hoewel ik daar destijds niets van heb meegekregen. Ik hoorde ze schreeuwen maar heb nooit begrepen waar het over ging. Over geld, denk ik. Weet je, in de echte wereld zegt niemand de hele tijd dingen als: ‘O ja, lieveling, laten we over onze “gevoelens” praten, la-dee-fucking-dah.’ Mensen die zeggen dat er bij hen nooit een onvertogen woord valt, leven op een andere planeet. En in die tijd was getrouwd zijn anders. Ik kan me zelfs niet voorstellen hoe het geweest moet zijn om elke nacht te werken terwijl je vrouw elke dag werkt en je nog steeds geen cent te makken hebt.

Hij was een goeie vent, mijn ouwe: simpel, ouderwets. Fysiek was hij gebouwd als een lichtgewicht en hij droeg zo’n dikke, zwarte Ronnie Barker-bril. Hij zei tegen me: ‘Jij krijgt misschien niet zo’n goede opleiding, maar goede manieren kosten je niets.’ En hij bracht zelf in de praktijk wat hij predikte: hij stond in de bus altijd zijn zitplaats af aan een vrouw of hielp een oud dametje met oversteken.

Een goeie man. Ik mis hem echt.

Maar nu zie ik dat hij een beetje een hypochonder was. Misschien heb ik het van hem. Hij had altijd problemen met zijn been en droeg bandages, maar ging nooit naar een arts. Hij was nog liever dood neergevallen dan een dokter te bezoeken. Hij was doodsbang voor de dokter, zoals veel mensen van zijn leeftijd. En hij verzuimde nooit een dag van zijn werk. Als hij ooit was thuisgebleven omdat hij zich ziek had gevoeld, hadden we de doodgraver moeten bellen.

Eén ding heb ik niet van m’n ouwe geërfd en dat is mijn neiging verslaafd te raken. Mijn pa nam een paar biertjes als hij uitging, maar was geen overmatige drinker. Hij hield van Mackeson Stout, stel je voor. Hij ging naar de arbeidersclub, had het gezellig met de jongens van de fabriek en kwam ‘Show Me the Way to Go Home’ zingend thuis. En dat was het. Ik heb hem nooit over de vloer zien

rollen of in zijn broek zien plassen of in het huis zien overgeven. Hij werd alleen vrolijk. Af en toe ging ik op zondag met hem mee naar de pub, dan speelde ik buiten op straat en hoorde ik hem door de deuropening uit volle borst zingen. En dan dacht ik, fucking hell, die limonade die pa drinkt moet fantastisch zijn... Ik had een ongelofelijke fantasie. Jarenlang heb ik me afgevraagd hoe bier zou smaken, totdat ik het uiteindelijk dronk en dacht: What the fuck is dit voor troep? Mijn pa zou dit nooit drinken! Ik merkte echter al gauw hoe je je erdoor kon voelen en alles wat mij een ander gevoel gaf, vond ik heerlijk. Tegen de tijd dat ik achttien was, kon ik in vijf seconden een *pint* naar binnen werken.

Mijn vader was niet de enige in onze familie die zong als hij een paar drankjes ophad. Mijn moeder en zussen zongen ook graag. Jean kwam thuis met platen van Chuck Berry en Elvis Presley en ze studeerden de liedjes in en gaven dan op zaterdagavond kleine familieshows. Mijn zussen hadden zelfs een paar van die Everly Brothers-harmonieën ingestudeerd. De allereerste keer dat ik optrad was tijdens een van de Osbourne-avondjes. Ik zong Cliff Richards 'Living Doll', dat ik op de radio had gehoord. Nooit van mijn leven had ik gedacht dat ik nog eens carrière zou maken als zanger. Dat had ik niet voor mogelijk gehouden. Voor zover ik wist, was de enige manier waarop ik wat geld kon verdienen door in de fabriek te gaan werken, zoals ieder ander in Aston. Of een fucking bank beroven.

En dat was niet helemaal ondenkbaar.

Criminaliteit was iets wat me gemakkelijk afging. Ik had zelfs een handlanger – een jongen uit de straat die Patrick Murphy heette. De Murphy's en de Osbournes waren close, hoewel de Murphy-kinderen goede katholieken waren en op een andere school zaten. Het begon ermee dat we appels gingen jatten, Pat en ik. We verkochten ze niet of zo, we aten ze gewoon op omdat we honger hadden.

Af en toe zat er een rotte tussen en dan was je dagenlang aan de schijterij. Niet ver van waar we woonden, was een plek die Trinity Road heette, die grensde aan een lagere straat, dus je kon gewoon

over een muur leunen, je shirt als mandje vouwen en vullen met appels van de andere kant. Een keer stond ik op de muur als een fucking zwangere appelsmokkelaar toen de eigenaar van het land twee Duitse herders op me afstuurde. Ze kwamen van achteren op me afgerend en ik viel met mijn hoofd voorover over de muur in de boomgaard. Binnen een paar seconden zwol mijn oog op als een grote zwarte ballon. Mijn ouwe ging helemaal door het lint toen ik thuiskwam. Ik moest naar het ziekenhuis en de dokter gaf me ook nog eens op m'n flikker.

Maar dat hield Pat en mij niet tegen.

Na de appels gingen we parkeermeters leegjatten. Daarna pleegden we winkeldiefstallen. Mijn ouders hadden zes kinderen en niet veel poen en als je in zo'n wanhopige situatie verkeert, doe je alles voor je volgende maaltijd. Ik ben er niet trots op, maar ik ben niet als een van die jongens die zeggen: 'O, het gaat nu goed met me. Ik heb nu geld zat, dus ik vergeet mijn verleden.'

Het heeft me gevormd tot wie ik ben.

Een andere zwendel die we bedachten was om bij het terrein van de voetbalclub Aston Villa's te gaan staan als er een wedstrijd gespeeld werd en aan elke fan een halve shilling te vragen waarvoor wij dan op zijn auto 'pasten'. In die dagen deed niemand zijn auto op slot, dus tijdens de wedstrijd klommen we erin en zaten we wat te klooiën. Soms probeerden we extra geld te verdienen door de auto's te wassen. Dat was een briljant plan totdat we besloten om een auto met een staalborstel te wassen. Tegen de tijd dat we klaar waren, was de helft van de lak verdwenen. Die arme vent werd helemaal gek.

Ik was niet echt een slechte jongen, hoewel ik dat wel wilde zijn. Ik was gewoon een kind dat probeerde geaccepteerd te worden door de lokale gangs. Ik herinner me dat we fantastische spelletjes deden. De ene straat vocht tegen de andere door stenen te gooien en deksels van afvalbakken als schild te gebruiken, alsof het de Grieken tegen de Romeinen was of zoiets. We hadden lol totdat iemand met een steen in zijn gezicht geraakt werd, er bloed uit zijn oogkas droop

en hij naar de eerstehulp post moest. We speelden ook oorlogje en maakten onze eigen bommen: je nam wat knalvuurwerk, haalde het buskruit eruit, maakte één kant van een koperen buis plat, boorde een gat in het midden, stopte het buskruit erin, vouwde het andere eind dubbel, pakte de lont uit het knalvuurwerk en stopte die in het gat. Het enige wat je dan nog hoefde te doen was de lont aansteken en maken dat je snel wegwam.

BENG!

Hahaha.

Niet alles wat we deden was zo riskant als het maken van bommen, maar het meeste was wel net zo gevaarlijk.

Een keer bouwden Pat en ik een ondergrondse schuilplaats, die we hadden uitgegraven in een harde kleilaag. We legden er een oud beddenframe en stukken hout in, en er was een gat in het dak als schoorsteen. Ernaast stonden roestige olievaten en van die vaten sprongen we van het oude geribbelde metaal af dat een perfecte springplank vormde – boing! – en we landden op het dak van de schuilplaats. Dat deden we wekenlang, totdat ik op een dag door dat fucking schoorsteengat viel en bijna mijn nek brak.

Een paar seconden lang dacht Pat dat ik er geweest was.

De bomb building sites waren het best. Daar hingen we uren rond, we bouwden dingen van het ingestorte puin en stookten vuurtjes. En we waren altijd op zoek naar een schat... we hadden een ongebreidelde fantasie. Er waren ook veel vervallen victoriaanse huizen om in te spelen, want in die tijd waren ze Aston aan het opknappen. Die oude huizen waren geweldig. Ze hadden drie of vier verdiepingen en je kon er allerlei kattenkwaad in uithalen. We kochten voor twee pence per stuk een paar sigaretten en luierden in de uitgebombardeerde salonkamer en rookten. Woodbine of Park Drive, dat waren de sigaretten waaruit we konden kiezen. En zo zaten we daar tussen al het puin en het stof, rookten een sigaret en ademden tegelijkertijd de dikke, gele smog van Birmingham in.

Ah, dat waren nog eens tijden.

Ik haatte school. Ik háátte het.

Ik herinner me nog altijd mijn eerste dag op Prince Albert Juniors in Aston. Ze moesten me bij mijn nekvel grijpen en naar binnen slepen, zo hard schopte en gilde ik.

Het enige waar ik op school altijd naar uitkeek, was het rinkelen van de bel om vier uur 's middags. Ik had moeite met lezen en haalde dus geen goede cijfers. Ik kon niets onthouden en begreep niet waarom mijn brein zo'n nutteloos stuk gelei was. Dan tuurde ik naar een pagina in het boek en die had net zo goed in het Chinees geschreven kunnen zijn. Ik had het gevoel dat ik niet deugde, dat ik van nature een loser was. Pas toen ik in de dertig was, ontdekte ik dat ik dyslectisch ben en ADHD (*attention deficit hyperactivity disorder*) heb. In die tijd wist niemand iets van deze ellende af. Er zaten veertig kinderen in de klas en als je het niet begreep, probeerden de leraren je niet te helpen, ze lieten je gewoon maar wat aankloien. En dat deed ik dus. En als ze me bespotten – bijvoorbeeld als ik hardop moest voorlezen – dan probeerde ik de klas te entertainen. Dan bedacht ik allerlei idiote dingen om de andere kinderen aan het lachen te maken.

Het enige goede van dyslexie is dat dyslectische mensen meestal erg creatief zijn, althans, dat is me verteld. Wij denken anders. Maar het is een heel naar stigma, dat je niet in staat bent om te lezen zoals normale mensen. Nog altijd wou ik dat ik een goede opleiding had genoten. Ik denk dat boeken geweldig zijn, dat denk ik echt. Het moet fantastisch zijn om jezelf te kunnen verliezen in een boek. Iedereen zou dat moeten kunnen. Het is mij slechts een paar keer in mijn leven gelukt om een heel boek uit te lezen. Een doodenkele keer ontgrendelt er iets in mijn hoofd en dan probeer ik zo veel mogelijk te lezen, want als het weer blokkeert, ben ik weer terug bij af en zit ik maar te staren naar het Chinees.

Zo lang als ik me kan herinneren noemden mensen mij op school 'Ozzy'. Ik heb geen flauw idee wie dat het eerst zei of wanneer of waarom. Het was denk ik gewoon een bijnaam voor Osbourne,

maar hij paste wel bij mijn clowneske persoonlijkheid. Die bijnaam bleef aan me kleven en op een gegeven moment noemde alleen mijn directe familie me nog John. Nu herken ik mijn echte naam niet eens meer. Als iemand roept: 'Hé, John, kom eens!' kijk ik niet eens op.

Na Prince Albert Juniors ging ik naar Birchfield Road Secondary Modern in Perry Barr. Daar droegen ze een uniform. Dat was niet verplicht, maar de meeste kinderen droegen het, zo ook mijn schijnheilige broertje Paul. Hij verscheen elke dag in de blazer, de grijze pantalon, het overhemd en de stropdas. Ik liep rond in fucking rubberlaarzen en een spijkerbroek en stinkende truien. Het schoolhoofd, meneer Oldham, gaf me elke keer wanneer hij me zag een uitbrander. 'John Osbourne, fatsoeneer jezelf, je bent een schande!' schreeuwde hij door de gang. 'Waarom lijkt je niet wat meer op je broer?'

De enige keer dat meneer Oldham iets positiefs over me heeft gezegd, was toen ik hem verteld had dat een van de andere kinderen geprobeerd had om de vissen in het aquarium te vermoorden door er afwasmiddel in te gieten. Hij prees mij zelfs voor de hele school. 'Dankzij John Osbourne,' zei hij, 'waren wij in staat om de schurk te pakken die verantwoordelijk is voor deze laaghartige daad.' Wat meneer Oldham niet wist, was dat ik degene was die geprobeerd had de vissen te vermoorden door afwasmiddel in het aquarium te gieten... Maar ik kneep er halverwege tussenuit. Ik wist dat iedereen mij de schuld zou geven van al die bubbels in het aquarium, want ze gaven mij overal de schuld van, dus ik dacht dat als ik nou eerst iemand anders de schuld gaf, ik ermee weg kon komen. En dat werkte.

Er was één leraar die ik aardig vond: meneer Cherrington. Hij was een kenner van de lokale geschiedenis en nam ons een keer mee naar een plek die Pimple Hill heette, waar zich een oud kasteel bevond. Het was geweldig. Hij praatte over forten, begraafplaatsen en middeleeuwse martelwerktuigen. Het was de beste les die ik ooit

gehad heb. Toch haalde ik nog steeds geen goed cijfer want ik kon er niets over opschrijven. Grappig genoeg is het enige waar ik ‘gouden sterren’ voor kreeg op Birchfield Road ‘zwaremetaalbewerking’. Ik denk dat dat kwam doordat mijn vader machinemaker was en het me gemakkelijk afging. Tijdens een wedstrijd in onze klas won ik zelfs de eerste prijs voor een metalen raamgrendel. Maar het weerhield me er niet van om te klieren. De leraar, meneer Lane, sloeg me uiteindelijk met een groot stuk hout op mijn achterste. Hij raakte me zo hard dat ik dacht dat mijn reet eraf viel. Eigenlijk was het een aardige vent, die meneer Lane. Maar vreselijk racistisch. Fucking hell, de dingen die hij zei... Daar zouden ze je tegenwoordig voor opsluiten.

De leukste streek die ik heb uitgehaald bij zwaremetaalbewerking was met een muntje. Dat heb ik met een brander drie of vier minuten flink verhit en daarna op meneer Lanes bureau gelegd. Toen hij het zag liggen pakte hij het uit nieuwsgierigheid op.

Het eerste wat je hoorde was: ‘Waaaaahhhhhh!’

Daarna: ‘Osbourne, jij kleine schoft!’

Hahaha.

De oude truc met een heet muntje. Onbetaalbaar, man.

In mijn jonge jaren werd ik een tijdje gepest. Een paar oudere kinderen wachtten me onderweg naar school op, trokken mijn broek naar beneden en rotzooiden wat met mij. Ik was een jaar of elf, twaalf. Het was een nare ervaring. Ze neukten me niet of trokken me niet af of dat soort dingen, het waren gewoon jongens die jongensspelletjes deden, maar ik schaamde me en was doodsbang omdat ik het niet aan mijn ouders kon vertellen. In ons gezin werd er veel geplaagd, wat normaal is als je met zes kinderen in een klein rijtjeshuis woont, maar daardoor had ik niet het gevoel dat ik iemand om hulp kon vragen. Ik dacht dat het allemaal mijn eigen schuld was.

In ieder geval besloot ik daardoor dat als ik volwassen zou zijn en zelf kinderen zou hebben, ik tegen ze zou zeggen: ‘Wees nooit

bang om met wat voor probleem dan ook naar je vader of moeder te gaan. Je weet wat juist en wat verkeerd is, en als iemand ooit rotzooit met delen van jouw lijf en dingen doet waarvan jij het gevoel hebt dat dat niet cool is, vertel het ons dan.' En geloof me, als ik er ooit achter was gekomen dat een van mijn eigen kinderen iets vervelends overkwam, had er bloed gevloeid.

Uiteindelijk vond ik een manier om het pesten uit de weg te gaan. Ik zocht de grootste jongen op het schoolplein op en hing de clown uit totdat hij moest lachen. Zo werd hij mijn vriend. Het was een kleerkast van een jongen die zo stevig was als Mount fucking Snowdon. Als je het met hem aan de stok kreeg, liep je het risico dat je de komende anderhalve maand je schoolmaaltijden via een rietje naar binnen moest werken. Maar diep vanbinnen was hij een vriendelijke reus. Vanaf het moment dat wij vrienden werden, lieten de pestkoppen me met rust. En dat was een opluchting, want ik was net zo'n sukkel met vechten als met lezen.

Iemand van school die mij in elk geval nooit in elkaar sloeg, was Tony Iommi. Hij zat een klas hoger dan ik en iedereen kende hem, want hij kon gitaarspelen. Hij heeft me dus nooit in elkaar geslagen, maar toch voelde ik me direct geïntimideerd door hem. Hij was lang, knap en alle meisjes vielen voor hem. En in een gevecht kon niemand Tony Iommi verslaan. Hij liet niet met zich sollen. Aangezien hij ouder was dan ik heeft hij me misschien weleens in mijn ballen getrapt of me er eens van langs gegeven, maar verder niets. Mijn duidelijkste schoolherinnering aan hem is de dag dat we onze kerstcadeautjes mee naar school mochten nemen. Tony showde zijn felrode elektrische gitaar. Ik herinner me dat ik het het allercoolste ding vond dat ik ooit in mijn leven had gezien. Ik had zelf altijd een instrument willen bespelen, maar mijn ouders hadden geen geld om er een voor me te kopen, en ik had trouwens toch niet het geduld gehad het te leren. Ik kon slechts vijf minuten mijn aandacht ergens bij houden. Maar Tony kon echt spelen. Hij was geweldig, een natuurtalent. Als je hem zo'n Mongoolse doedelzak

had gegeven, had hij er binnen een paar uur een bluesriff op kunnen spelen. Op school vroeg ik me altijd af hoe het verder zou gaan met Tony Iommi.

Het zou nog een paar jaar duren voordat onze wegen elkaar weer zouden kruisen.

Naarmate ik ouder werd, besteedde ik minder tijd in de klas en meer in het jongenstoilet – rokend. Ik rookte zoveel dat ik altijd te laat was wanneer meneer Jones, de rugbyleraar, de presentielijst doornam. Hij haatte me. Hij liet me altijd nablijven en schold me constant in bijzijn van de andere kinderen uit. Het allerleukst vond hij het om mij met een schoen te slaan. Hij liet mij naar het rek achter in de klas lopen waar de tennisschoenen stonden, de grootste schoen pakken en die naar hem brengen. Vervolgens liep hij zelf naar het rek en o wee als hij er een vond die groter was. Dan sloeg hij me twee keer zoveel als anders op mijn billen. Hij was de grootste beul van de hele school.

Meneer Jones liet ook elke ochtend alle kinderen op een rij staan in de klas. Vervolgens liep hij achter ons heen en weer en controleerde hij of we 's ochtends onze nek hadden gewassen. Als hij vond dat je een vieze nek had, wreef hij er met een witte handdoek over, en als die handdoek dan vies werd, sleepte hij je aan je kraag naar de wasbak in de hoek en schrobde hij je alsof je een beest was.

Meneer Jones was écht de grootste beul van de school.

Het duurde niet lang voordat ik besepte dat mijn ouders minder geld hadden dan de meeste andere gezinnen. Wij gingen niet elke zomer naar Mallorca op vakantie – niet met zes kleine Osbournes die gekleed en gevoed moesten worden. Pas op mijn veertiende zag ik voor het eerst de zee, dankzij mijn tante Ada, die in Sunderland woonde. En de oceaan – met water waar geen drollen van mijnwerkers in dreven en waarin je niet binnen drie seconden onderkoeld raakte – zag ik pas toen ik al ver in de twintig was.

Ook uit andere dingen maakte ik op dat we geen cent te makken

hadden. Zoals de reepjes krantenpapier die wij moesten gebruiken in plaats van toiletpapier. De rubberlaarzen die ik in de zomer droeg bij gebrek aan schoenen. Het feit dat mam nooit ondergoed voor me kocht. En er kwam de hele tijd een rare vent bij ons thuis die geld vroeg. We noemden hem de ‘klop-klop’-man. Hij was een marskramer en smeerde mam allerlei spullen uit zijn catalogus aan die ze op afbetaling kon kopen. Vervolgens kwam hij elke week langs om haar betalingen te incasseren. Maar mijn moeder had nooit contant geld, dus stuurde ze mij naar de deur om hem te vertellen dat ze niet thuis was. Uiteindelijk werd ik er strontziek van. ‘Mam zegt dat ze niet thuis is,’ zei ik.

Jaren later deed ik de deur open voor de ‘klop-klop’-man en vereffende ik mams hele rekening. Vervolgens zei ik tegen hem: ‘Rot op en laat je hier nooit meer zien.’ Maar het hielp niet echt. Twee weken later kwam ik thuis en was er net een spiksplinternieuw driedelig kostuum voor mijn moeder afgeleverd. Er was niet veel fantasie voor nodig om te bedenken waar ze dat vandaan had.

We zaten heel krap in het geld toen ik kind was. Een van de ergste herinneringen van mijn hele kindertijd was toen mijn moeder me voor mijn verjaardag tien shilling gaf om een zaklamp voor mezelf te kopen, zo eentje die verschillende kleuren licht gaf. Op de terugweg verloor ik het wisselgeld en ik heb minstens vier of vijf uur in elke greppel en bij elke afvoerput van Aston lopen zoeken naar die paar munten. Het gekke is dat ik me niet eens kan herinneren wat mijn moeder zei toen ik thuiskwam. Ik weet alleen nog dat ik doodsbang was.

Het is niet zo dat het leven op Lodge Road 14 slecht was. Maar het was nou ook niet bepaald een huiselijk paradijs.

Om te beginnen was mijn moeder niet Delia Smith.

Elke zondag stond ze te zweten in de keuken om de lunch te bereiden en vreesden wij het resultaat. Maar je mocht niet klagen. Een keer proefde ik dat de kool naar zeep smaakte. Jean zag de blik op mijn gezicht, gaf me een por in mijn ribben en siste: ‘Niks zeg-

gen.’ Maar ik kreeg kramp in mijn buik en wilde niet doodgaan aan vergiftigde kool. Ik wilde net iets zeggen toen mijn vader thuiskwam van de pub, zijn jas ophing en aan tafel ging zitten. Hij pakte zijn vork op en prikte die in de kool. Toen hij zijn vork naar zijn mond bracht, hing er een kluwen draad aan! God zegene mijn ouwe moeder, ze had een schuursponsje meegekookt!

We renden allemaal naar de plee om over te geven.

Een andere keer had mijn moeder een paar sandwiches met hardgekookt ei klaargemaakt voor mijn lunch. Ik haalde de sneden brood uit elkaar en er bleken stukjes eierschil en wat sigarettenas in te zitten.

Op je gezondheid, mam!

Het enige wat ik kan zeggen, is dat de schoolmaaltijden mijn leven hebben gered. Dat kleine deel van mijn ellendige schooltijd vond ik wél fijn. De schooldiners waren magisch. Je kreeg een hoofdgerecht én pudding. Het was ongelooflijk. Tegenwoordig pak je iets op en denk je automatisch: o, dat is tweehonderd calorieën, of: o, dat bevat acht gram verzadigd vet. Maar in die tijd hielden we ons niet bezig met calorieën. Op elk bord lag gewoon eten. En wat mij betreft was dat nooit genoeg.

Elke ochtend probeerde ik een smoes te bedenken om niet naar school te hoeven. Daardoor geloofde niemand me als mijn excuus wel echt was.

Zoals de keer dat ik een geest hoorde.

Ik was in de keuken en had nog maar weinig tijd voordat ik weg moest. Het was winter en ijskoud, en we hadden geen kraan waar heet water uit kwam, dus kookte ik water in de ketel om daar de gootsteen mee te vullen om de borden af te wassen. Toen hoorde ik een stem: ‘Osbourne, Osbourne, Osbourne.’

Omdat mijn vader in die tijd ’s nachts werkte, zorgde hij er ’s ochtends voordat hij naar bed ging voor dat wij klaar waren voor school. Ik draaide me naar mijn vader toe en zei: ‘Pap! Pap! Ik hoor iemand

onze naam roepen! Ik denk dat het een geest is! Ik denk dat het spookt in ons huis!’

Hij keek op van zijn krant.

‘Leuk geprobeerd, zoon,’ zei hij. ‘Maar je gaat naar school, geest of geen geest. Schiet op met die vaat.’

Maar de stem ging niet weg.

‘Osbourne, Osbourne, Osbourne.’

‘Maar, pap!’ schreeuwde ik. ‘Er is een stem! Echt waar, echt waar! Luister!’

Toen hoorde mijn vader het ook.

‘Osbourne, Osbourne, Osbourne.’

Het geluid leek uit de tuin te komen. Vlug liepen we allebei naar buiten – ik zonder schoenen aan – maar er was niemand in de tuin. Toen hoorden we de stem opnieuw, luider deze keer. ‘Osbourne, Osbourne, Osbourne.’ Hij kwam vanaf de andere kant van het hek. We tuurden de tuin van de burens in en daar lag onze buurvrouw, een oude dame die alleen woonde, languit op de grond op een stuk ijs. Waarschijnlijk was ze uitgegleden en gevallen, en kon ze zelf niet overeind komen. Als wij er niet waren geweest, was ze doodgevroren. Mijn vader en ik klommen over het hek en droegen haar de huiskamer in. Hoewel we al zo lang ik me kon herinneren naast deze vrouw woonden, waren we nog nooit eerder bij haar binnen geweest. Het was zo triest. De oude dame was in de oorlog getrouwd geweest en had kinderen gehad, maar haar man was naar Frankrijk gestuurd en door de nazi’s doodgeschoten. Haar kinderen waren om het leven gekomen tijdens een bombardement. Maar ze leefde alsof ze allemaal nog in leven waren. Overal waren foto’s en lagen kleren en kinderspeelgoed. Het hele huis had stilgestaan in de tijd. Het was het meest hartverscheurende wat ik ooit had gezien. Ik herinner me dat mijn moeder eindeloos huilde nadat ze daar later die dag geweest was.

Het is verbazingwekkend, nietwaar? Je kunt op een paar meter afstand van je burens wonen en niets van ze afweten.

Die dag was ik te laat op school, maar de reden daarvoor kon meneer Jones niet schelen want ik was elke dag te laat op school. Het was gewoon weer een ander excuus voor hem om mijn leven tot een hel te maken. Op een ochtend – het zou de dag kunnen zijn dat we de oude dame vonden, maar dat weet ik niet zeker – was ik zo laat dat hij de presentielijst al helemaal had doorgenomen en een nieuwe klas zich al opstelde in een rij.

Het was een speciale dag voor me op school, want mijn vader had me een paar metalen staafjes van de GEC-fabriek gegeven zodat ik tijdens de les zwaremetaalbewerking van meneer Lane een paar schroevendraaiers kon maken. De staafjes zaten in mijn tas en ik kon niet wachten om ze eruit te halen en ze aan mijn vrienden te laten zien.

Maar de dag was al naar de klote voordat die goed en wel begonnen was. Ik zie me nog voor het bureau staan van meneer Jones, die vreselijk tegen me tekeering terwijl de kinderen van de andere klas op hun plaats gingen zitten. Ik schaamde me zo vreselijk, ik wilde het liefst in een hol wegkruipen en er nooit meer uit komen.

‘OSBOURNE!’ gilte hij. ‘JE BENT EEN SCHANDE VOOR JEZELF EN VOOR DEZE SCHOOL. GA EEN SCHOEN HALEN.’

Het werd zo stil in de klas, dat als een muis een scheet had gelaten, je dat had kunnen horen.

‘Maar meneer!’

‘HAAL EEN SCHOEN, OSBOURNE, EN ZORG DAT HET DE GROOTSTE IS OF IK GA JE ZO’N HARDE KLAP GEVEN DAT JE ACHTERWERK GAAT BLOEDEN EN JE EEN MAAND NIET MEER KUNT ZITTEN.’

Ik keek om me heen naar al die vreemde gezichten die me aanstaarden. Ik kon wel door de grond zakken. Deze kinderen zaten een jaar hoger dan ik en keken me aan alsof ik compleet gestoord was. Beschaamd en met gebogen hoofd liep ik naar de achterkant van het lokaal. Iemand probeerde me een beentje te lichten. Een ander kind duwde zijn tas voor mijn voeten zodat ik eromheen moest lopen. Ik beefde over mijn hele lijf en was als verlamd, en had een knalrode

kop. Ik wilde niet huilen in bijzijn van al die oudere kinderen, maar ik voelde al dat ik begon te snikken. Ik liep naar het rek en vond een schoen – met al die ogen op mij gericht was ik zo nerveus dat ik niet eens kon zien welke het grootst was – en droeg hem terug naar de plek waar meneer Jones stond. Zonder hem aan te kijken gaf ik de schoen aan hem.

‘NOEM JIJ DIT DE GROOTSTE?’ riep meneer Jones. Hij beende naar de achterwand van het lokaal, keek in het rek, kwam terug met een andere, grotere schoen en liet me voorover buigen.

Iedereen bleef naar me staren. Op dat moment deed ik heel hard mijn best om mijn snikken in bedwang te houden. Er liep snot over mijn gezicht en met de achterkant van mijn hand veegde ik mijn neus af.

‘IK ZEI VOOROVERBUIGEN, OSBOURNE.’

Ik deed wat hij zei. Toen tilde hij zijn arm zo hoog mogelijk op en sloeg hij zo hard hij kon met die fuckschoen van maat 44.

‘ARRRGGGHHHHH!!’

Het deed ongelofelijk veel pijn. En toen deed die eikel het nog een keer. En nog een keer. Maar bij de derde of vierde keer had ik er genoeg van. Ineens werd ik kwaad. Ik barstte uit in blinde razernij. En toen hij de schoen naar beneden bracht voor nog een mep, greep ik in mijn tas en pakte ik de metalen staven. Zo hard ik kon gooide ik ze in meneer Jones’ vette, zweterige gezicht. Ik was nooit goed in sport, maar in die twee seconden had ik voor het Engelse cricketteam kunnen werpen. Meneer Jones wankelde naar achteren, het bloed spoot uit zijn neus. Ineens realiseerde ik me wat ik had gedaan. De klas hapte naar adem. O, fuuuuuck. En ik ging ervandoor, rende zo snel ik kon, het lokaal uit, de gang door, de school uit, die fucking oprijlaan op, de poort door en helemaal terug naar Lodge Road 14. Ik rende meteen naar boven waar mijn vader lag te slapen en schudde hem wakker. En toen barstte ik in tranen uit.

Hij werd razend.

Niet op mij, godzijdank, maar op meneer Jones. Hij marcheerde

onmiddellijk naar school en eiste een gesprek met meneer Oldham. Je kon hem aan de andere kant van de school horen schreeuwen. Meneer Oldham zei dat hij niets wist van meneer Jones en zijn tennischoenen, maar beloofde de situatie te onderzoeken. Mijn vader zei dat hij dat fucking maar beter ook kon doen.

Daarna ben ik nooit meer geslagen.

Ik was op school niet bepaald Romeo – de meeste meisjes dachten dat ik gestoord was – maar een tijd lang had ik een vriendinnetje. Jane heette ze. Ze zat op de meisjesschool een eindje verderop in de straat. Ik was gek op haar. Het was geweldig. Voor elk afspraakje ging ik eerst naar het jongenstoilet en wreef ik zeep in mijn haar om het naar achteren te kunnen kammen zodat zij me cool zou vinden. Maar op een dag begon het te regenen en tegen de tijd dat ik aankwam, zag mijn hoofd eruit als een bubbelbad. Alle zeep droop over mijn voorhoofd en in mijn ogen. Ze verwaardigde me slechts één blik en zei: ‘What the fuck heb jij gedaan?’ Gedumpt. Ter plekke. Mijn hart was gebroken. Een paar jaar later zag ik haar stomdronken en stoned uit een club in Aston komen en vroeg ik me af waarover ik me zo druk had gemaakt.

Er waren andere meisjes, maar meestal leidde het tot niets. Ik kwam er algauw achter hoe rot het is als je een meisje op wie je gek bent met een andere jongen ziet lopen. En als ze je laat zitten is dat ook niet erg leuk. Een keer had ik met een meid voor de Crown and Cushion in Perry Barr afgesproken. Toen ik daar om halfacht aankwam, regende het pijpenstelen en was ze nergens te zien. Ik zei tegen mezelf: ach, ze zal er over een halfuurtje wel zijn. Ik wachtte tot acht uur. Niemand te zien. Ik gaf haar nog een halfuurtje. Nog steeds niemand. Uiteindelijk stond ik daar tot tien uur. Toen liep ik maar weer naar huis. Ik was helemaal doorweekt en voelde me zo verdrietig en afgewezen. Nu ik zelf kinderen heb, denk ik: wat dacht ik dan? Ik zou mijn dochter ook niet in de stromende regen naar buiten laten gaan voor een afspraakje met een of andere jongen van school.

In die dagen was het allemaal kalverliefde. Je voelde je volwassen, maar dat was je niet. Een andere keer, ik was veertien, nam ik een meisje mee naar de film. Ik vond mezelf heel stoer en besloot te roken om indruk op haar te maken. Ik rookte toen al een tijdje, maar slechts af en toe. Die avond had ik vijf sigaretten en een doosje lucifers in mijn zak. Dus daar zat ik in de bioscoop, proberend de stoere jongen uit te hangen, toen ineens het koude zweet me uitbrak. Ik dacht: what the fuck is er met me aan de hand? Ik liet een boer en proefde braaksel. Ik rende naar het toilet, sloot mezelf in een hokje op en kotste alles eruit. O, man wat was ik ziek. Ik sleepte mezelf naar de uitgang en liep regelrecht naar huis, onderweg de hele tijd overgevend. Ik weet niet hoe het verder met die meid is afgelopen, maar in ieder geval heeft het haar een doosje Maltesers opgeleverd.

Dit was niet mijn enige slechte ervaring met sigaretten in mijn jeugd. Ik herinner me dat ik op een avond rond diezelfde tijd in mijn slaapkamer op Lodge Road een sigaret rookte en die uitdrukte voordat hij op was zodat ik hem de volgende ochtend kon oproken. Een paar uur later werd ik hoestend van de benauwdheid wakker. Overall was rook. Fucking hell, dacht ik, ik heb het huis in de fik gezet! Maar toen ik naar de asbak keek, zag ik dat mijn sigaret niet brandde. Wat bleek? Mijn pa was een tikkeltje aangeschoten thuisgekomen en had ook binnen een sigaret gerookt. Maar in plaats van zijn sigaret te doven had hij hem op de rug van de bank laten vallen waardoor het schuimrubber in de kussens was gaan smeulen, wat enorm veel zwarte rook veroorzaakte.

Ik rende naar beneden naar de huiskamer. Mijn vader had een kater en keek schuldbewust, en bij mijn moeder stroomden de tranen over haar wangen. Ze klapte dubbel en moest hoesten.

‘Jack Osbourne,’ zei ze tussen het proesten door. ‘Wat heb jij verdomme...’

Toen moest ze zo hard hoesten dat haar gebit letterlijk uit haar

mond en door het raam vloog, waardoor er een ijskoude wind naar binnen waaide die de vlammen aanwakkerde, waardoor de bank als een vreugdevuur begon te fikken. Ik wist niet goed of ik moest lachen of het in mijn broek moest doen. Maar goed, op de een of andere manier kregen mijn vader en ik het voor elkaar om de vlammen te doven terwijl mijn moeder de tuin in ging om haar tanden te zoeken.

Het huis bleef wekenlang stinken.

Toch was het voor mij geen aanleiding om te stoppen met roken, wat dacht je. Ik was ervan overtuigd dat ik cool leek als ik rookte. En misschien was dat ook zo, want een paar weken na de brand had ik voor de eerste keer seks. Ik had nog maar net ontdekt dat mijn penis niet alleen diende om mee te pissen en zat er telkens aan. Ik liep constant te masturberen en kon niet slapen voordat ik mezelf had afgetrokken. Maar goed, op een avond was ik op een disco in een pub in Aston. Dit was voordat ik ging drinken, dus misschien was het een verjaardagsfeest of iets dergelijks dat daar gevierd werd. Er was een oudere meid – haar naam kan ik me echt niet meer herinneren – die een beetje met me danste. Zij nam me na afloop mee naar haar ouders huis en naaide me de hele nacht. Ik had geen flauw benul waarom ze mij had uitgekozen. Misschien was ze een beetje geil en was ik de enige pik in de kamer. Wie zal het zeggen? Maar ik klaagde niet. Natuurlijk niet, ik wilde daarna wel meer. Ik wilde nog een keer. Dus de volgende dag rende ik hijgend als een hondje naar haar huis.

Maar ze riep: ‘What the fuck moet jij hier?’

‘Wat dacht je van nog een nummertje?’

‘Rot op.’

En zo eindigde onze mooie romance.

Op mijn vijftiende ging ik van school af. En wat kreeg ik voor de tien jaar dat ik had deelgenomen aan het Britse onderwijs? Een stukje papier waarop stond:

John Osbourne bezocht Birchfield Road Secondary School.
Hoogachtend,
Meneer Oldham (schoolhoofd)

Dat was het dan. Geen enkel getuigschrift. Helemaal niets. Ik had twee carrières waaruit ik kon kiezen: handarbeid of handarbeid. Het eerste wat ik deed was de vacatures bekijken op de achterkant van de *Birmingham Evening Mail*. Toevallig hadden ze die week een speciaal item over banen voor schoolverlaters. Ik bekeek ze allemaal – melkboer, vuilnisman, lopendebandwerker, metselaar, straatveger, buschauffeur... dat soort banen. Ik koos voor loodgieter, want dat was tenminste een vak. En mij was verteld dat je nergens kwam in je leven als je geen vak kende. Tegen de tijd dat ik de baan kreeg die ik wilde, liep het jaar al bijna ten einde en begon het koud te worden. Ik had me niet gerealiseerd dat loodgieters zich in de winter, als alle leidingen barsten, uit de naad werken. De meeste tijd hing je bij een temperatuur van min vijf graden voorovergebogen over een mangat en voren je ballen eraf. Ik heb het nog geen week volgehouden. Maar het was niet de kou die me nekte. Ik werd ontslagen omdat ik in de lunchpauze appels had gejat.

Oude gewoonten zijn moeilijk te doorbreken.

Mijn volgende baantje was minder ambitieus. Dat was in een industriële fabriek buiten Aston. Ze maakten er auto-onderdelen en ik was verantwoordelijk voor een grote ontvettingsmachine. Ik kreeg manden vol onderdelen – stangen, metalen veren, werktuigen en dat soort spul – en moest ze in een vat met borrelende chemicaliën gooien waardoor ze schoon werden. De chemicaliën waren giftig en boven de machine hing een bord waarop stond: **EXTREEM GEVAARLIJK! DRAAG ALTIJD EEN BESCHERM MASKER. BUIG NOOIT OVER DE TANK.**

Ik herinner me dat ik vroeg wat er in de tank zat en dat iemand tegen me zei dat het methyleen chloride was. Ik dacht bij mezelf: hmm, zou je een kick krijgen van dat spul? Dus op een dag trok

ik mijn masker naar beneden en leunde ik over de tank, heel even maar. En ik riep: 'Whoooooooooaaah!' Het was alsof je lijm snoof... Maar dan honderd keer zo heftig. En zo nam ik elke ochtend een snuifje boven de oude ontvettingsmachine. Het was een stuk goedkoper dan naar de pub gaan. Daarna deed ik het twee keer per dag. Toen drie keer per dag. Toen om de vijf minuten. Het probleem was alleen dat telkens wanneer ik over het vat boog mijn gezicht zwart van het vet werd. Het duurde dan ook niet lang voordat de andere jongens in de fabriek ontdekten waar ik mee bezig was. In de pauze zagen ze dat mijn gezicht helemaal bedekt was met dat zwarte spul. Ze zeiden: 'Je bent weer bij die fucking ontvettingsmachine geweest, hè. Je kilt jezelf, man.'

'Wat bedoel je?' zei ik met een onschuldig gezicht.

'Het is fucking giftig, man.'

'Daarom draag ik ook altijd een beschermmasker en buig ik nóóit over de tank, precies zoals op het waarschuwbord staat.'

'Shit, man. Stop ermee, Ozzy. Je kilt jezelf.'

Na een paar weken ging het zo ver dat ik de hele tijd lazarus was. Ik liep te waggelen en zong liedjes. Ik begon zelfs te hallucineren. Maar ik bleef ermee doorgaan – ik kon niet stoppen. Op een dag was ik een poosje vermist. Ze vonden me in elkaar gezakt boven de tank, buiten westen. 'Bel een ambulance,' zei de opzichter. 'En laat die idioot hier nooit meer binnen.'

Mijn ouders werden razend toen ze ontdekten dat ik alweer was ontslagen. Ik woonde nog steeds op Lodge Road 14 en ze verwachtten van me dat ik een bijdrage leverde aan de huur, ook al probeerde ik zo min mogelijk thuis te zijn. Mijn moeder ging met haar baas praten en regelde een baan voor me in de Lucas-fabriek waar ze een oogje op mij kon houden. 'Het is een leercontract, John,' zei ze. 'De meeste mensen van jouw leeftijd zouden dankbaar zijn als ze zo'n kans kregen. Je zult iets leren. Je gaat leren om autoclaxonstemmer te worden.'

Het hart zonk me in de schoenen.

Autoclaxonstemmer?

In die dagen was de mentaliteit van een arbeider ongeveer als volgt: je accepteerde het beetje opleiding dat je kon krijgen, vond een leercontract, vervolgens gaven ze je een klotebaan en daar was je dan trots op ook al was het een klotebaan. En datzelfde klotewerk deed je dan voor de rest van je leven. Jouw klotebaantje was álles. Veel mensen in Birmingham hebben nooit hun pensioen gehaald. Ze vielen gewoon dood neer op de fabrieksvloer.

Ik moest zorgen dat ik wegkwam voordat ik in diezelfde val terecht kwam. Maar ik had geen idee hoe ik uit Aston weg kon komen. Emigreren naar Australië, dat leek me wel wat, maar ik kon het ticket niet betalen. Ik heb zelfs het leger geprobeerd, maar ze wilden me niet. De kerel in uniform wierp een blik op mijn lelijke kop en zei: ‘Sorry, we willen rekruten, geen rukkiers.’

En dus nam ik het baantje in de fabriek aan. Ik vertelde mijn vriend Pat dat ik in de muziekindustrie ging werken.

‘Hoe bedoel je, in de muziekindustrie?’ zei hij.

‘Dingen stemmen,’ zei ik vaag.

‘Wat voor dingen?’

‘Bemoei je met je eigen zaken.’

Op mijn eerste dag in de Lucas-fabriek liet de opzichter mij de geluidsdichte kamer zien waar ik moest werken. Het was mijn taak om de autoclaxons die op een transportband langskwamen op te pakken en ze in een als een helm gevormde machine te stoppen. Daarna moest je ze aansluiten op het elektra en ze met een schroevendraaier stellen waarbij die toeters allerlei geluiden maakten: BÈH, BOE, WIEIE, EURRH, BIEOEP. Negenhonderd per dag – zoveel autotoeters wilden ze gestemd hebben. En ze werden geteld: elke keer als je er een af had, drukte je op een knop. We waren met zijn vijven in die kamer, dus dat waren vijf autoclaxons die de hele tijd tegelijk piepten, blèrden en toeterden, van acht uur ’s ochtends tot vijf uur ’s middags.

Als je uit die kamer kwam, zoemden je oren zo hard dat je jezelf niet kon horen denken.

Zo zag mijn dag eruit:
Pak een claxon.
Sluit hem aan.
Stel hem met de schroevendraaier.
BÈH, BOE, WIEIE, EURRH, BIEOEP.
Leg de toeter terug op de band.
Pak een claxon.
Sluit hem aan.
Stel hem met de schroevendraaier.
BÈH, BOE, WIEIE, EURRH, BIEOEP.
Leg de toeter terug op de band.
Pak een claxon.
Sluit hem aan.
Stel hem met de schroevendraaier.
BÈH, BOE, WIEIE, EURRH, BIEOEP.
Leg de toeter terug op de band.

Terwijl ik hiermee bezig was, keek mijn moeder naar mij door de ruit. Trots. Maar nadat ik een paar uur naar die fuckherrie had geluisterd werd ik helemaal gek. Ik was in staat om een moord te plegen. Voor elke toeter die ik af had, drukte ik twee keer op de knop, in de hoop dat ik dan eerder kon stoppen. Ik had er alles voor over om uit dat rothok te kunnen. Toen ik me realiseerde dat het werkte, drukte ik de knop elke keer drie keer in. Toen vier keer. Toen vijf.

Dit ging een paar uur goed totdat ik gebonk hoorde en iemand boven mij hoorde schreeuwen. De transportband kwam trillend tot stilstand. Door de intercom hoorde ik een boze stem: 'OSBOURNE. KANTOOR VAN DE OPZICHTER. NU!'

Ze wilden weten hoe het kon dat ik in twintig minuten tijd vijfhonderd autoclaxons had gedaan. Ik zei dat er kennelijk iets mis was met de knop. Zij zeiden dat ze verdomme niet van gisteren waren en dat het enige wat er mis was met de knop, de idioot was die de knop bediende, en als ik het nog een keer deed, dan vloog ik eruit. Had ik

dat begrepen? Ik zei: 'Ja, begrepen,' en droop weer af naar het hok.

Pak een claxon.

Sluit hem aan.

Stel hem met de schroevendraaier.

BÈH, BOE, WIEIE, EURRH, BIEOEP.

Leg de toeter terug op de band.

Na een paar weken van deze bullshit besloot ik een gesprek aan te gaan met de ouwe vent naast mij, Harry.

'Hoelang werk jij hier al?' vroeg ik.

'Hè?'

'Hoelang werk jij hier al?'

'Niet zo fluisteren, jongen.'

'HOELANG WERK JIJ HIER AL?' schreeuwde ik. Harry was kennelijk compleet doof geworden van het dag in dag uit horen van al die claxons.

'Negenentwintig jaar en zeven maanden,' zei hij met een grijns.

'Je neemt me in de maling.'

'Hè?'

'Nee, niks.'

'Niet zo fluisteren, jongen.'

'DAT IS FUCKING LANG, HARRY.'

'En weet je wat zo leuk is?'

Ik stak mijn handen in de lucht en schudde mijn hoofd.

'Over vijf maanden krijg ik mijn gouden horloge. Dan werk ik hier dertig jaar!'

Bij de gedachte alleen al om dertig jaar in die kamer te moeten werken, wenste ik dat de Russen de bom lieten vallen en alles voorbij zou zijn.

'Als je zo graag een gouden horloge wilt,' zei ik, 'dan had je er beter een van een juwelier kunnen jatten. Zelfs als je opgepakt was, had je maar een tiende van de tijd die je in deze ellendige kamer hebt doorgebracht hoeven uitzitten.'

'Kun je dat nog eens zeggen, jongen?'